

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců
JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce:

D. P. N., nar.: X,
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika,
v ČR bytem X,
*zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha,*

proti
žalované:

Česká obchodní inspekce,
se sídlem Štěpánská 44, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2022, č. j. ČOI
81660/22/O100/Bal/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Rozhodnutím inspektorátu České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (dále též: „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 8. 3. 2022, č. j. ČOI 32339/22/2200 (dále též: „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), byl žalobce shledán vinným z porušení § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále též: „ZOS“) a naplněním skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS, a to tím, že ve své provozovně, stánku C9 v chebské tržnici Dragon, skladoval jednak výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví [padělky výrobků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. ZOS, konkrétně 20 ks průmyslových výrobků], jednak výrobky, které porušují autorská práva nebo práva související s autorským právem nebo jsou vyrobeny bez souhlasu majitele práv k průmyslového vzoru [nedovolené napodobeniny, tj. rozmnoženiny výrobků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. ZOS, konkrétně 11 600 ks CD a 2 558 ks DVD nosičů se záznamem]. Dále byl žalobce tímto rozhodnutím uznán vinným z porušení § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, kterého se dopustil tím, když ve stanovené lhůtě 5 dní od seznámení se s úředním záznamem ze dne 17. 4. 2019, č. j. ČOI 54466/19/2200, nepředložil správnímu orgánu nabývací doklady k zajištěným výrobkům porušujícím práva duševního vlastnictví. Za to byl žalobci uložen správní trest v podobě úhrnné pokuty ve výši 1 100 000 Kč. Kromě uvedené pokuty bylo žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uloženo propadnutí 14 178 ks výrobků tj. padělků a nedovolených napodobenin a dále mu bylo uloženo uhradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobou je napadáno rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 20. 6. 2022, č. j. ČOI 81660/22/O100/Bal/Št (dále též: „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla k žalobcovu odvolání snížena uložená úhrnná pokuta na částku 900 000 Kč. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
3. Krajský soud v Plzni věc projednává již podruhé. Rozsudkem ze dne 29. 3. 2023, č. j. 77 A 38/2022-57, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože výše uložené sankce je odůvodněna jednak enormním množstvím zajištěných výrobků, jednak skutečností, že se v žalobcově případě již jedná o recidivu, a to s ohledem na dva příkazy na místě (ze dne 2. 10. 2016, č. j. ČOI 127653/16/2200, a ze dne 2. 10. 2017, č. j. ČOI 130295/17/2200), jimiž byl žalobce rovněž postižen mj. za porušení § 8 ZOS. Tyto příkazy na místě ale nejsou součástí správního spisu. NSS však svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2024, č. j. 3 As 68/2023-33, citovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil. Uvedl přitom, že absence příslušných rozhodnutí ve správním spise nemůže založit vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce byl seznámen s tím, že správní orgány v posuzované věci založily své rozhodnutí i na poznatcích ze své úřední činnosti, i s tím, z jakých konkrétních rozhodnutí je získaly. Sám přitom, ačkoliv k tomu měl prostor jak ve správním řízení, tak v řízení soudním, žádné skutečnosti plynoucí z odkazovaných rozhodnutí nezpochybnil. NSS tedy závazal krajský soud, aby v dalším průběhu řízení vycházel z právního závěru, podle něhož je dostačující, že správní orgán při čerpání informací z jiných správních rozhodnutí tato rozhodnutí dostatečně specifikuje, aniž by je musel nezbytně zakládat do správního spisu.

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné především proto, že uložená správní sankce je zjevně nepřiměřená a likvidační. Žalobce v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, v němž se Ústavní soud vyjádřil k zákazu likvidačních pokut, tedy takových pokut, které jsou nepřiměřeně vysoké k majetkovým možnostem pachatele a k závažnosti jeho jednání. Pokuta je likvidační také tehdy, jestliže představuje takový zásah do majetku, v důsledku kterého by mohla být zničena majetková základna pro další podnikatelskou činnost. Podle žalobce má zákaz likvidačních pokut ten účel, aby zabránil konci a likvidaci ekonomické aktivity trestané osoby.
5. Posledním daňovým přiznáním z ekonomické aktivity žalobce v České republice je daňové přiznání za zdaňovací období roku 2018 s daňovým základem 200 000 Kč. Žalobce dále další doklady o příjmu nedoložil, neboť z výpisu ze živnostenského oprávnění vyplývá, že ukončil svou podnikatelskou činnost v provozovně stánku C9 v chebské tržnici Dragoun ke dni 3. 6. 2019.
6. Správní orgány měly povinnost vycházet z žalobcem posledního doloženého daňového přiznání. Žalobce zdůraznil, že má současně vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem. Za takové situace nemá možnost uhradit uloženou pokutu ani ve splátkách. K prokázání svých aktuálních příjmů žalobce předložil pracovní smlouvu a výplatní pásku.
7. Žalovaná nepřihlédla a nedala do souvislosti výši peněžité sankce s předpokládaným výnosem, kterého mohl žalobce dosáhnout z prodeje zajištěného zboží. Zboží bylo velice nízké kvality, jeho prodejní cena tak mohla činit pouze zlomek ceny ve srovnání s tím, za jakou částku jsou prodávány originální výrobky.
8. Žalovaná se s výše uvedenými skutečnostmi v zásadě nezabývala, pouze paušálně odkázala na to, že bylo povinností žalobce doložit aktuální výši svého příjmu. Nelze však pominout délku správního řízení, která nemůže být žalobci kladena k tíži, a dále skutečnost, že v mezidobí žalobce ukončil v České republice podnikatelskou činnost a nemohl mít žádné doklady o příjmu, které by doložil.
9. Uložená pokuta nereflektuje společenskou škodlivost žalobcova jednání, když se jednalo téměř výhradně o CD a DVD ve větším množství, jen v několika případech o jiné výrobky, u kterých navíc nebylo postaveno najisto, že se jedná o padělky a zda byly ve vlastnictví žalobce.
10. Žalovaná navíc nepřihlédla ke skutečnosti, že žalobce v mezidobí svou podnikatelskou činnost v České republice ukončil.
11. Žalovaná se v zásadě ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, námitky žalobce uplatněné v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly žalovanou relevantně posouzeny, přičemž s jednou odvolací námitkou se žalovaná vůbec nevypořádala.
12. Jak žalobce namítl v odvolání, nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že zboží nalezené ve skladu nacházejícím se na jiném místě bezprostředně s provozovnou nesouvisejícím nebylo v jeho vlastnictví. K této verzi nebylo správním orgánem I. stupně provedeno žádné dokazování, přestože tuto námitku žalobce uplatnil již na začátku správního řízení. Z připojené fotodokumentace rovněž nelze dovodit, že by ve skladu zadržené výrobky porušující

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochranné známky měly být ve vlastnictví žalobce. Zejména z ní nevyplývá, zda prostory bezprostředně souvisely s provozovnou žalobce či nikoli.

13. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala v podstatě jen tak, že nahlédla do výpisu živnostenského rejstříku, ze kterého vyplývá, že žalobce provozoval stánek s označením C9, který se také objevuje ve fotodokumentaci. Skutkový stav věci podle názoru žalobce nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
14. Dále žalobce v odvolání namítl, že správní orgán I. stupně nedůvodně upřednostnil tvrzení žalobce učiněné v okamžiku místního šetření, přestože žalobce nehovoří českým jazykem natolik, aby byl tak jasné vyjádření správnímu orgánu I. stupně schopen sdělit v takové formě, v jaké jej správní orgán I. stupně specifikoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak rezignoval na zjištění stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. S touto odvolací námitkou se žalobce v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, napadené rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
15. Správní orgán I. stupně rezignoval i na svou povinnost vypořádat se s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí a k jeho důkaznímu návrhu na provedení znaleckých posudků. Na str. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že v případě kabelky PUMA se zástupce majitele předmětné ochranné známky vyjádřil v tom smyslu, že se jedná o originální zboží. Žalobce tak rozporuje věrohodnost a vypovídající hodnotu takových vyjádření poškozených. Správní orgán I. stupně navíc nijak neosvětlil, proč znalecké posudky nenechal zpracovat. Žalovaná tuto námitku odmítla s poukazem na odbornost a školení zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Podle žalobce byla tato námitka nesprávně, nedostatečně a nepřezkoumatelně posouzena.

Vyjádření žalované

16. Námitky žalobce se téměř shodují s námitkami uplatněnými v rámci odvolacího řízení, se kterými se žalovaná řádně vypořádala v rámci napadeného rozhodnutí. Žalovaná nemá napadené rozhodnutí za nesrozumitelné, vnitřně rozporné či nezákonné.
17. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí, takový postup shledal ústavně konformním Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08. Žalovaná i správní orgán I. stupně vylicily konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřely, uvedly úvahy, kterými si řídily při posouzení důvodnosti námitky žalobce, a popsaly závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěly.
18. Žalovaná v napadeném rozhodnutí věnuje značnou pozornost odůvodnění výše udělené pokuty. Odkázala na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí a doplnila, že žalobce byl v průběhu správního řízení vyzván k doložení aktuální ekonomické situace, aby správní orgán mohl náležitě posoudit žalobcovu námitku likvidačního charakteru uložené pokuty. Žalobce ale na danou výzvu žádným způsobem nereagoval, k tomu žalovaná odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Bylo výhradně na žalobci, aby na výzvu reagoval a předložil údaje o své aktuální ekonomické situaci nebo sdělil jiné relevantní informace, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty. Liknavý přístup žalobce není možné hodnotit v jeho prospěch.
19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přistoupila ke snížení úhrnné pokuty, když právě přihlédla k tomu, že žalobce má vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem a dále

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ke skutečnosti, že k předchozímu porušení ZOS došlo v menším měřítku než v současném případě a před relativně dlouhou dobou. Žalovaná také v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že uložení likvidační pokuty podnikající fyzické osobě není vyloučené za určitých okolností, k tomu odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133.

20. Žalovaná nepovažuje za relevantní přihlédnutí k předpokládanému výnosu, kterého mohl žalobce prodejem zajištěného zboží dosáhnout. Naopak je třeba zohlednit případnou škodu, která mohla být žalobcovým nepoctivým jednáním způsobena jak spotřebitelům, tak majitelům práv duševního vlastnictví. Žalovaná v rámci určení výše pokuty zohlednila i škodu, která majitelům duševního vlastnictví vznikla, přičemž u zajištěných CD a DVD byla celková škoda vyčíslena na 2 515 242 Kč a u zajištěných hodinek se jednalo o částku za originální výrobek v řádu tisíců, ale i stovek tisíc korun.
21. V dané věci bylo dle žalované prokazatelně zjištěno, že se zajištěné zboží nacházelo v kontrolovaném stánku a skladu, do kterého byl možný vstup pouze z vnitřního prostoru provozovny žalobce. Žalovaná odkázala na fotodokumentaci pořízenou při kontrole, která tvoří přílohu úředního záznamu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 54466/19.
22. S námitkou týkající se neprovedení znaleckých posudků se žalovaná řádně vypořádala, v podrobnostech odkázala na str. 5 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci

23. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť dokazování nebylo třeba provádět a ani jeden z účastníků na výzvu soudu, zda s rozhodnutím bez jednání souhlasí, nevyjádřil svůj nesouhlas. V intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. se tak má za to, že oba účastníci s rozhodnutím bez jednání souhlasili.
25. Soud se nejprve zabýval těmi dílčími námitkami žalobce, které ve svém souhrnu vytváří žalobní bod, v němž žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
26. Žalobce uvedl, že žalovaná se vůbec nevypořádala s jeho odvolací námitkou, podle níž nehovoří dostatečně dobře česky, aby byl schopen vyjádřit se o tom, že sklad, v němž byly nalezeny posléze zajištěné audio a video nosiče, je jeho a že od něj nemá klíče, ale bude je mít později. Správním orgánem I. stupně tak bylo nedůvodně upřednostněno tvrzení žalobce v době místního šetření na úkor řádného zjištění skutkového stavu věci.
27. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaná tuto odvolací námitku nepominula, neboť ji uvedla v rekapitulační části odůvodnění (str. 3 napadeného rozhodnutí). Její vypořádání se pak nachází v části odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženého na str. 4 a 5. Žalovaná v této části odůvodnění vysvětluje, že správní trestání na úseku přestupků spáchaných podle zákona o ochraně spotřebitele je založeno na objektivní odpovědnosti. Zajištěné zboží přitom bylo nalezeno v prostorech skladu, přičemž na základě pořízené fotodokumentace je jasné patrné, že tyto prostory souvisely s prostorem kontrolované žalobcovy provozovny. Uzamčený skladový prostor byl totiž přístupný pouze z vnitřního prostoru jeho provozovny. Z toho důvodu neměla žalovaná pochybnost o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tom, že za skladování zjištěných padělků a nedovolených napodobenin byl odpovědný právě žalobce.

28. Vypořádání uplatněné argumentace účastníka řízení je esenciální součástí odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též: „*správní řád*“), který se uplatní i v řízeních vedených podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též: „*přestupkový zákon*“). Soud však v této souvislosti připomíná, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou uplatněnou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení; zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď *implicitní*. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění správní orgán prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016-59.
29. Není v této souvislosti bez zajímavosti, že žalobce v průběhu správního řízení uplatnil několik skutkových verzí svého vztahu k zajištěným výrobkům. V úředním záznamu o provedené kontrole ze dne 17. 4. 2019 nijak nezpochybnil, že sklad přísluší k jeho provozovně, ale pouze uvedl, že od něj právě toho dne nemá klíče; tato verze je uvedena i v protokolu o kontrole ze dne 21. 5. 2019, proti němuž žalobce neuplatnil žádné námitky. Posléze žalobce v odporu ze dne 16. 10. 2019 proti vydanému příkazu uvedl, že zajištěné zboží není jeho, respektive, že byl v provozovně pouze prodejcem a majitelem zboží nebyl informován o tom, že jde o padělky (vyjádření zachycené v protokolu o ústním jednání ze dne 5. 12. 2019). Následně žalobce dále sdělil, že zboží si u něj v „prodejném místě“ zanechala osoba, kterou zná pod jménem Phuc, který mu sdělil, aby je ve stánku dočasně zanechal a nenabízel k prodeji s tím, že si je posléze zase vyzvedne; pokud by věděl, že jde o padělky, nikdy by s jejich uschováním nesouhlasil (čestné prohlášení ze dne 18. 12. 2019). Je patrné, že tyto skutkové verze reality se od sebe v podstatných rysech odlišují a postupně se rozvíjejí. Již správní orgán I. stupně přitom v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 10) uvedl, že posledně uvedená verze neobstojí, protože ve skladu byly posléze zajištěné výrobky vystaveny v regálech za účelem jejich nabídky k prodeji. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom třeba číst v souvislosti s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť odůvodnění obou rozhodnutí ve správním řízení tvoří jeden celek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
30. Za takové situace má soud za to, že byť žalovaná výslovně nevypořádala dílčí odvolací námitku týkající se tvrzené žalobcovy jazykové nedostatečnosti, dostalo se mu jejího vypořádání *implicitě* tím, že správní orgány vyšly z toho, že je odpovědností podnikatele, aby zajistil, že neskladuje zboží porušující práva duševního vlastnictví, resp. autorská práva či práva s nimi související nebo které je vyrobeno bez souhlasu majitele práv k průmyslovému vzoru. Žalobce však takové zboží podle závěrů správních orgánů obou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stupňů skladoval mj. v prostoru skladu přístupném jen z jeho provozovny, a to v uspořádání určeném pro jejich prodej. Za takové situace pak výslovné nevypořádání uvedené dílčí odvolací námitky nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je patrné, z jakých důvodů považovala žalovaná tuto námitku za lichou, resp. nerelevantní.

31. Dílčí námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pak žalobce uplatnil i ve vztahu ke svému vyjádření k podkladům rozhodnutí a ke svému důkaznímu návrhu na provedení znaleckých posudků, zda se v případě zadržného zboží jednalo o padělky. Žalovaná podle žalobce neosvětlila, proč znalecké posudky nenechala zpracovat.
32. Pokud jde o prvou část této dílčí námitky týkající se žalobcova vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, je nutno konstatovat, že žalobce neuvedl, která část jeho vyjádření snad neměla být žalovanou vypořádána. Soud je přitom při přezkumu napadeného rozhodnutí zásadně vázán uplatněnými žalobními body a jejich mezemi (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), v čemž se zrcadlí dispoziční zásada, na níž je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vybudováno. Soud není oprávněn, tím méně povinen, za žalobce jejich argumentaci domýšlet či dokonce svou pátrací aktivitou zjišťovat, čím konkrétně by mohla být jen obecně uplatněná argumentace naplněna. Tuto dílčí námitku tedy nelze považovat za důvodnou; soudu není zřejmé, kterým žalobcovým argumentem se neměla žalovaná zabývat; v obecné rovině soud konstatuje, že neshledal, že by kterékoli ze žalobcových tvrzení bylo žalovanou zcela oslyšeno.
33. Ve vztahu k žalobcovu návrhu na provedení znaleckých posudků je pak možno odkázat na druhý odstavec na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm žalovaná vyložila, proč považovala tento důkazní návrh za nadbytečný. Správní orgány vyšly z pořízené fotodokumentace, protokolů o posouzení výrobků vyhotovených proškolenou zaměstnankyní správního orgánu I. stupně a odborných posudků majitelů ochranných známek a autorských práv, resp. jejich zástupců. Nelze proto přisvědčit žalobci, že by žalovaná rezignovala na svou povinnost vypořádat se se zmíněným důkazním návrhem. Skutečnost, že těmto důkazním návrhům nebylo vyhověno, nelze ztotožňovat s nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
34. Shora uvedené lze shrnout tak, že uvedené námitky vadou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejsou důvodné. Soud nicméně nepřehlédl, že stejná námitka byla uplatněna i ve vztahu k uložené pokutě. Touto (dílčí: ve vztahu k uložené pokutě vznesl žalobce námitky hned několik) námitkou se soud bude zabývat samostatně níže. Je totiž přesvědčen, že ta část napadeného rozhodnutí, která se týká uložené pokuty, může a má v daném případě být přezkoumána samostatně, neboť je relativně oddělitelná od zbytku napadeného rozhodnutí. Je tedy procesně efektivní vypořádat ty žalobní námitky, které směřují do zbytku rozhodnutí; pro případ zrušení napadeného rozhodnutí a další řízení tak bude jasný názor soudu na namítané vady samotného rozhodnutí a správní orgány se v dalším průběhu řízení budou moci soustředit jen otázky spojené s rozhodnutím o správním trestu.
35. Proto se soud dále zabýval žalobním bodem, v němž žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I tento žalobní bod je namístě posoudit dříve než v pořadí první v žalobě uplatněný žalobní bod, neboť jeho podstatou jsou námitky proti výši uložené sankce. Pokud by tedy soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, bylo by nadbytečné věnovat

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

se uložené sankci, neboť i rozhodnutí o výši uložené sankce musí nutně vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu věci.

36. Konkrétně žalobce namítal, že a) provedeným dokazováním nebyla vyvrácena jeho verze o tom, že zboží nalezené nikoli v prodejním stánku ale ve skladu nacházejícím se na jiném místě bezprostředně s provozovnou nesouvisející, nebylo v jeho vlastnictví, ale ve vlastnictví třetí, žalobcem označené, osoby; b) nebyly provedeny k důkazu jím navrhované znalecké posudky, jimiž mělo být postaveno najisto, zda se v případě zadrženého zboží jednalo o padělky či nikoli; žalobce rozporuje věrohodnost a vypovídací hodnotu vyjádření poškozených, která byla správním orgánem I. stupně opatřena, respektive dostatečnou odbornou způsobilost úředních osob tyto otázky posoudit.
37. Podle konstantní judikatury je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle potom vykládat obecná ustanovení správního řádu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). V přestupkovém řízení je proto klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona. Obě uvedené zásady jsou přitom úzce spjaty; předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, již má být uložena povinnost, prospívají či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (například tím, že si vyžádá listiny, vyslechne další svědky, aniž mu to účastníci navrhnou, provede místní ohledání, ustanoví znalce apod.); k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41.
38. Problematika náležitého zjištění skutkového stavu úzce souvisí s aplikovanou právní úpravou, neboť jediné z ní lze odvodit rozsah relevantních skutkových otázek. To je patrné již z § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V nyní projednávaném případě jsou podstatná následující ustanovení zákona o ochraně spotřebitele.
39. Podle § 8 ZOS platí: *„Nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu, se zakazuje.“*
40. Dle § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. ZOS: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí: výrobkem porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí padělek, jímž je výrobek, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení.“*
41. Podle § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. ZOS pak: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí: výrobkem porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí nedovolená napodobenina, již je výrobek, který je rozmnoženinou nebo zahrnuje rozmnoženinu vyrobenou bez souhlasu majitele autorských práv nebo práv souvisejících s právem autorským nebo bez souhlasu majitele*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

práv k průmyslovému vzoru, jestliže pořízení rozmnoženiny porušuje tato práva podle zvláštních právních předpisů.“

42. Dle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS v rozhodném znění: *„Prodávající se dopustí přestupku tím, poruší zákaz nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení podle zvláštního právního předpisu.“*
43. Žalobce nejprve zpochybnil, že bylo dostatečně prokázáno, že přilehlé prostory, kde byly zajištěné věci nalezeny, musely nutně přináležet a souviset s jeho prodejním stánkem, tedy s jeho provozovnou.
44. Soud k tomu předesílá, že obsah pojmu provozovna je třeba vyvozovat nikoli ze zákona na ochranu spotřebitele, ale ze zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona. Ten v ustanovení § 17 odst. 1 větě první stanoví: *„Provozovnou se pro účely tohoto zákona rozumí prostor, v němž je živnost provozována.“* K výkladu pojmu provozovna se pak vyjadřuje i komentář k živnostenskému zákonu, který uvádí: *„Zákon charakterizuje provozovnu dvěma věcnými znaky, a to prostorem a činností v tomto prostoru vykonávanou. V zásadě jde o takový prostor, kde je živnost vykonávána. Za provozovnu ve smyslu ŽZ musíme považovat nejen stavbu, ale také dočasné zařízení, mobilní provozovnu, stánek, automat, pojízdnou provozovnu apod. V provozovně jde zpravidla o realizaci činnosti nebo také činností, které jsou vymezeny v přílohách ŽZ a na základě obsahových náplní podle nařízení vlády č. 278/2008 Sb. Provozovna je tedy prostorem, kde má podnikatel personální a technické vybavení k provozu dané živnosti. Za provozovnu vždy považujeme prostor, kde je živnost fakticky vykonávána. (...) Důležitým faktem je, že v určitém prostoru je živnost provozována – je zde uskutečňována určitá činnost. Proto při hodnocení, zda jde o provozovnu, či nikoliv, musíme vycházet z toho, zda v daném prostoru (jakkoliv je konstrukčně nebo technicky konstruován) je činnost provozována.“* (srov. KUNŠTÁTOVÁ, Tatiana. Živnostenský zákon: komentář. Praha: C. H. Beck, 2019. Beckova edice komentované zákony. ISBN 978-80-7400-731-6, str. 90-91). Provozovnou je tedy jakýkoli prostor sloužící nějaké činnosti, která je součástí provozování živnosti. Pokud tedy žalobce ve skladu, který přináležel k jeho provozovně (stánku), skladoval zboží, jde o součást jeho provozovny (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2020, č. j. 30 A 147/2019-43, bod 27).
45. Zpochybňuje-li tedy žalobce souvislost skladu se svým stánkem, činí sporným, že lze tento sklad považovat za součást jeho provozovny. Pokud by sklad nebyl součástí jeho provozovny, nebylo by vůči němu možno vyvozovat objektivní odpovědnost za zboží, které bylo v tomto skladu přechovááno.
46. Soud má však za to, že závěry správních orgánů obou stupňů ohledně skladu jsou správné a podložené. Především je třeba uvést, že správní orgány souvislost skladu s žalobcovou provozovnou nedovozují toliko z pořízené fotodokumentace, jakkoli i ona sama o sobě podává vysoce přesvědčivé svědectví o tom, že zmíněný sklad skutečně součástí žalobcovy provozovny byl. Pakliže se vchod do tohoto skladu nacházel přímo v žalobcově provozovně, notabene pokud se jednalo o jediný vchod do tohoto skladu (což žalobce ani nečiní sporným), ocitá se žalobcovo tvrzení o tom, že nebyla prokázána souvislost tohoto skladu s jeho provozovnou, na velmi vratké půdě. Nelze přitom navíc přehlédnout tu skutečnost, že žalobce ani nespochybnil, že disponuje klíči od zamčených dveří do tohoto skladu, ačkoli je – alespoň podle svých slov – v okamžiku kontroly údajně neměl u sebe. Přestože žalobce v žalobě tvrdí, že nedisponuje takovými jazykovými znalostmi, aby byl v okamžiku kontroly schopen pregnantně definovat svůj vztah ke skladu, v průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

celého správního řízení nikdy netvrdil, že by mu sklad byl snad nepřístupný. Naopak, jednotlivé skutkové verze, které žalobce v průběhu řízení správním orgánům ve vztahu ke zboží zajištěnému mj. v tomto skladu předkládal a jež jsou shrnuty výše v tomto rozsudku, vycházejí z toho, že žalobce naopak do tohoto skladu přístup měl (jinak by např. nemohl vyhovět žádosti osoby pod jménem P. o uskladnění zboží apod.). Čili ani žalobce nečiní sporným, že disponoval klíči od jediného vstupu do tohoto skladu nacházejícího se v jeho provozovně. Současně je nutno přihlídnout i k tomu, že zboží, které bylo ve skladu zjištěno a posléze zajištěno, v něm nebylo pouze uskladněno, ale bylo zcela evidentně *vystaveno*. Bylo totiž rozestaveno v regálech tak, aby byl zákazníkům umožněn výběr. Konečně nelze zcela odhlédnout ani od toho, že správní orgán I. stupně provedl ještě před samotnou kontrolou dne 28. 12. 2018 i monitoring žalobcovy provozovny, při němž získal důvodné podezření, že v ní dochází k porušování povinností stanovených zákonem na ochranu spotřebitele pramenící z toho, že žalobce do prostoru tohoto skladu pouštěl německy mluvící spotřebitele. Toto zjištění je uvedeno v protokolu o kontrole a žalobce proti němu nikdy nijak nebrojil.

47. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu vytvářejí jednoznačný obraz potvrzující, že uvedený sklad žalobci sloužil při provozování jeho živnosti. Závěr správních orgánů, že byl součástí jeho provozovny, je proto správný a dovozený v souladu s § 3 správního řádu.
48. Druhá žalobcová dílčí námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci je založena na tom, že správní orgány neopatřily znalecké posudky, zda se v případech zajištěných výrobků jednalo o padělky či nikoli.
49. Obecně lze konstatovat, že znalecký posudek představuje jeden z typických důkazních prostředků ve všech typech soudních i správních řízení. Přesto je jeho použitelnost ve správních řízeních omezená v důsledku odbornosti správy (a z ní vyplývající odborné způsobilosti zaměstnanců správních orgánů v oblasti jejich působnosti). Toto omezení reflektuje i právní úprava. V § 56 větě první správního řádu se stanoví: „*Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.*“ Podle tohoto ustanovení je opatření a následné provedení znaleckého posudku k důkazu až subsidiárním prostředkem v situaci, v níž 1) sám správní orgán nedisponuje úředními osobami, které mají potřebné odborné znalosti k posouzení předmětných skutečností a 2) odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. Podmínka ad 1) byla přitom dovozována i za účinnosti předchozí úpravy správního řízení zákonem č. 71/1967 Sb., správního řádu, který v ustanovení § 36 tuto subsidiaritu výslovně neuváděl (citované ustanovení znělo: „*Je-li k odbornému posouzení skutečností důležitých pro rozhodnutí třeba znaleckého posudku, ustanoví správní orgán znalce podle příslušných právních předpisů.*“) a ostatně i ještě dříve, jak o tom svědčí např. rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 1924, sp. zn. 223/24, publ. in Boh. A, č. 3073/1924. Tyto závěry jsou pak akcentovány i v judikatuře současného Nejvyššího správního soudu, k čemuž lze odkázat mezi jinými na rozsudek ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113. Podmínka ad 2) je pak reflexí zásady odbornosti a spolupráce správních orgánů v zájmu dobré správy, jak je zakotvena v § 8 odst. 2 správního řádu.
50. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce navrhoval, aby správní orgány opatřily znalecké posudky k otázce, zda se v případech zajištěných výrobků jednalo skutečně o padělky a nedovolené napodobeniny. Učinil tak ve svém podání ze dne 18. 12. 2019, tak i

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v doplnění svého odvolání. V obou případech tento svůj důkazní návrh opřel žalobce o svůj názor, podle něhož správní orgán „zcela pochopitelně“ nedisponuje příslušnými odbornými znalostmi a vyjádření poškozených nemohou být relevantní, neboť ti mají „pochopitelný“ finanční zájem na tom, aby zadržené věci byly posouzeny jako porušující ochrannou známku či průmyslový vzor. V doplnění svého odvolání ze dne 25. 3. 2022 žalobce svou argumentaci rozšířil o odkaz na případ jedné kabelky značky PUMA, o níž zástupce této značky uvedl, že se jedná o originální zboží. „V tomto smyslu“ žalobce rozporoval věrohodnost a vypovídací hodnotu takových sdělení.

51. Soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nebyl žalobcův návrh na provedení znaleckých posudků důvodný. K tomu soud nejprve konstatuje, že se neztotožňuje se žalobcovým názorem, podle něhož pracovníci správních orgánů „zcela pochopitelně“ nedisponují příslušnými odbornými znalostmi. Ve věci byla správním orgánem I. stupně opatřena odborná vyjádření zpracovaná Bc. Barborou Velinskou, inspektorkou České obchodní inspekce, a to jednak ve vztahu k celkem šesti ochranným známkám (resp. výrobkům těmito známkami označeným) a jednak k 11 600 ks CD nosičů s hudebním záznamem a 2 558 ks DVD nosičů s filmovým záznamem. Česká obchodní inspekce je přitom prostřednictvím § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele zmocněna k doзору nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele. V rozporu s žalobcovým názorem lze tedy naopak presumovat, že její pracovníci, přinejmenším pracovníci k tomu přímo určení, disponují dostatečnými odbornými znalostmi, na jejichž základě jsou schopni posoudit, zda konkrétní výrobek porušuje některá práva duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele, resp. zda se jedná o rozmnoženiny ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. téhož zákona. Pochopitelně, takové odborné vyjádření se nemůže omezit toliko na prezentaci příslušného závěru, ale jeho podstatnou náležitostí musí být také zdůvodnění, na základě jakých zjištění a úvah ke svému závěru příslušná úřední osoba dospěla. V projednávané věci jsou závěry jednotlivých odborných vyjádření výstižně a přezkoumatelně zdůvodněny.
52. Podstatné také je, že žalobce sám nijak konkrétně nezpochybnil odbornou způsobilost úředních osob zařazených do České obchodní inspekce k podání předložených odborných vyjádření. Omezil se pouze na obecné tvrzení, které ovšem ničím nedokládá, a nepodařilo se mu proto předpoklad odborné způsobilost Bc. Barbory Velinské oslabit.
53. Přihlédnout je pak nutno také k tomu, že správní orgány obou stupňů ve svých skutkových závěrech nevycházely toliko z těchto odborných vyjádření, ale svá zjištění ve vztahu k zajištěným výrobkům založily i na vyjádřeních majitelů (a jejich zástupců) ochranných známek a autorských práv. Projevem toho bylo i rozhodnutí o zrušení zajištění kabelky nesoucí značku PUMA ze dne 19. 10. 2020, č. j. ČOI 71047/20/2200, na základě sdělení společnosti PUMA SE, že tento výrobek je originální (sdělení bylo správnímu orgánu I. stupně poskytnuto zástupkyní uvedené společnosti Markétou Shubik ze dne 23. 3. 2020). Zrušení zajištění brýlí označených značkou Ray Ban, k němuž došlo stejným rozhodnutím, bylo založeno na tom, že majitel této ochranné známky správnímu orgánu I. stupně své vyjádření o tom, zda se jedná o padělek, neposkytl. Správní orgány tedy nevycházely jen z odborných vyjádření, ale tyto zohlednily i v souvislosti s dalšími podklady, které pro svá rozhodnutí opatřily. Se žalobcem již proto nelze souhlasit, že by právě ta skutečnost, že u kabelky PUMA byla vlastníkem dané ochranné známky potvrzena její originalita, zpochybňovala závěry obsažené i v ostatních odborných vyjádřeních. V případě ostatních výrobků nesoucích příslušné ochranné známky totiž i

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jejich majitelé (příp. jejich zástupci) konstatovali, že se jedná o padělky. Pokud pak žalobce hovoří o tom, že majitelé ochranných známek mají „pochopitelný“ finanční zájem, aby zajištěné výrobky byly vyhodnoceny jako padělky, soud není tato úvaha zřejmá. U vlastníka ochranné známky lze spíše předpokládat zájem, aby nebyla jeho práva poškozována tím, že ochranná známka bude používána neoprávněně na zboží, které nedostojí kvalitativním předpokladům, jež jsou s takovou známkou spojována. Je možno souhlasit se žalovanou, která v napadeném rozhodnutí uvedla, že právě rozhodnutí o zrušení zajištění kabelky PUMA spíše prokazuje, že tato vyjádření jsou podávána individuálně a na základě zhodnocení konkrétních skutečností, nikoli paušálně (tedy ani ve snaze maximalizovat svůj zisk, jak naznačuje žalobce, byť, jak už soud uvedl, není mu tato žalobcova úvaha zcela srozumitelná).

54. Lze konstatovat, že skutková zjištění správních orgánů jsou i bez znaleckých posudků úplná, podložená a přesvědčivá. Postup správních orgánů, které k pořízení znaleckých posudků nepřistoupily, proto nelze hodnotit jako jejich pochybení, ale jako postup plně v intencích § 56 správního řádu. Ani tato dílčí námitka tedy není důvodná. Správní orgány v projednávané věci zjistily skutkový stav v rozsahu předvídaném § 3 správního řádu, a to i s přihlédnutím k charakteru přestupkového řízení, jak jej soud krátce popsal shora.
55. Poslední žalobní bod se týká uložené správní sankce - pokuty. Žalobce tvrdí, že ta je zjevně nepřiměřená a likvidační.
56. Sluší se nejprve připomenout, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena správní sankce úhrnné pokuty ve výši 1 100 000 Kč. Napadeným rozhodnutím byla výměra této pokuty snížena na částku 900 000 Kč. K tomu je třeba dodat, že s ohledem na to, že byl žalobce shledán vinným přestupkem dle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS, byl ohrožen sazbou pokuty až do výše 5 000 000 Kč [správní trest byl postupem podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona ukládán i za přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, za nějž podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu hrozí pokuta až do výše 500 000 Kč, a proto bylo namístě vyjít ze sankce hrozící za přestupek přísněji trestný], což plynulo z tehdejšího § 24 odst. 14 písm. d) ZOS [dnes jde o § 24 odst. 19 písm. e) téhož zákona]. Žalobci tedy byla správním orgánem I. stupně uložena pokuta ve výši 22 % maximální zákonné výměry a žalovaná ji snížila na 18 %. Přesto lze současně uvést, že celková výše uložené pokuty 900 000 Kč představuje již poměrně citelnou sankci, což správně konstatovala i žalovaná.
57. Soud nejprve připomíná, že uložení excesivní, likvidační pokuty odporuje ústavnímu pořádku, neboť porušuje právo vlastnit majetek garantované v čl. 11 odst. 1 Listiny, resp. čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o lidských právech. Ústavní soud již ve svém plenárním nálezu z 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, konstatoval, že při ukládání pokuty musí být vždy zohledněny majetkové poměry delikventa, a to právě proto, aby se předešlo nebezpečí uložení likvidační sankce. V souladu s ustálenou judikaturou ÚS i NSS (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS) pak i zdejší soud obecně vzato považuje za likvidační takovou pokutu, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může její zaplacení stát v podstatě jediným smyslem jeho podnikání, případně je zde reálné riziko, že se pachatel a popř. i jeho rodina na základě této pokuty dostane do existenčních potíží.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

58. S ohledem na to, že žalobce v posuzovaném případě nenavrhoval, aby jemu uloženou pokutu moderoval (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), byl soud oprávněn zabývat se její výší jen ve vztahu k její zákonnosti. V jejím rámci je nutno zkoumat naplnění dvou základních principů, tj. principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Z judikatury NSS přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale právě rovněž i to, zda uložená pokuta není likvidační (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Obecnou přiměřeností uložené pokuty se však soud v důsledku absence moderačního návrhu zabývat oprávněn nebyl.
59. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 13-15) se podává, že při určení výše pokuty (správní orgán I. stupně ukládal pokutu ve výši 1 100 000 Kč) vyšel správní orgán I. stupně nejprve ze závažnosti spáchaného přestupku, přičemž výrazně k tíži žalobce bylo zohledněno enormní množství zajištěných výrobků (14 178 ks). Způsob spáchání přestupku či jeho následek nebyl hodnocen k tíži žalobce, protože byl spáchán typickým způsobem, tj. skladováním výrobků porušujících práva duševního vlastnictví. Závažnost přestupku však byla s ohledem na množství zajištěných výrobků hodnocena jako velmi vysoká. Jako k přitěžující okolnosti bylo dále přihlédnuto k tomu, že v případě žalobce jednalo již o recidivu, a to vzhledem k tomu, že žalobce byl již za porušení právních povinností nejen na úseku duševního vlastnictví postižen ČOI v minulosti dvěma příkazy na místě (ze dne 2. 10. 2016, č. j. ČOI 127653/16/2200, a ze dne 2. 10. 2017, č. j. ČOI 130295/17/2200), jimiž byl žalobce postižen rovněž postižen mj. za porušení § 8 ZOS. Správní orgán I. stupně přihlédl také k významu chráněného zájmu, přičemž ten hodnotil jako významný. Povaha činnosti nebyla hodnocena ani ve prospěch, ani v neprospěch žalobce, protože se jednalo o podnikatele provozujícího typickou podnikatelskou činnost v příhraniční oblasti. Při svých úvahách pak správní orgán I. stupně přihlédl i k dopadu tehdejší kornavirové pandemie a s ní souvisejících omezujících vládních opatření, pročež přistoupil k výraznému snížení uložené pokuty oproti příkaznímu řízení (k tomu soud dodává, že příkazem ze dne 11. 10. 2019, č. j. ČOI 100396/19/2200, byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 350 000 Kč). Zohledněny byly také doložené majetkové poměry žalobce. O nich na str. 11 svého rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatuje, že žalobce vykázal v daňovém přiznání za rok 2018 zisk z podnikatelské činnosti ve výši 200 171 Kč, tj. hrubý příjem cca 16 700 Kč měsíčně. Výši příjmů za roky 2019 a 2020 pak správnímu orgánu I. stupně nedoložil, ačkoliv k tomu byl vyzván usnesením ze dne 6. 12. 2021, č. j. ČOI 152065/21, pročež správní orgán I. stupně nemohl relevantně posoudit, zda došlo ke zvýšení žalobcových příjmů či k jejich poklesu. Správní orgán I. stupně také přihlédl k tomu, že od 4. 6. 2019 žalobce přerušil podnikatelskou činnost. Proto při žalobcově liknavosti při dokládání svých majetkových poměrů zohlednil žalobcovu majetkovou situaci jako odůvodňující spíše snížení pokuty. Výslovně přitom konstatoval, že pokud by žalobce byl reagoval na usnesení a prokázal popřípadě i snížení svých příjmů, býval by přistoupil i k uložení nižší pokuty (str. 11). Uloženou sankci pak správní orgán I. stupně hodnotil jako přiměřenou a odpovídající jeho správní praxi.
60. V odvolání, kterým žalobce brojil mj. i proti výši uložené pokuty, kterou označil za likvidační, odkázal na své příjmy z roku 2018. Uvedl, že mu v souvislosti s uhrazením pokuty hrozí vážná újma spočívající v bezprostředním zániku podnikání. Správní orgán I. stupně prý nepřihlédl k zájmu jeho dvou nezletilých dětí. Skutečnost, že nedoložil aktuální

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

doklady o svém příjmu, mu nelze klást k tíži, když od posledního kontaktu se správními orgány (březen 2020) uplynuly do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dva roky. Správní orgán I. stupně měl přihlížet z doložených listinných dokladů. Uložená sankce pak dle žalobce ani nereflektuje společenskou škodlivost jeho jednání. Žádná tvrzení ani doklady o svých majetkových poměrech však žalobce do svého odvolání nepojal.

61. Žalovaný v napadeném rozhodnutí snížil výši uložené pokuty na 900 000 Kč. Rovněž i on odkázal na žalobcem doložené příjmy z roku 2018 a absenci jakékoli další spolupráce při zjišťování jeho (aktuálnějších) majetkových poměrů. Přihlédl však k tomu, že v případě předchozích dvou postihů mj. za porušení § 8 ZOS se jednalo o porušení zákona v daleko menším rozsahu a relativně před dlouhou dobou. Žalovaný také zohlednil vyživovací povinnost žalobce k jeho dvěma nezletilým dětem. Pokuta ve snížené výši je dle žalovaného adekvátní a plní represivní i preventivní funkci. Úhrnná pokuta ve výši 900 000 Kč může být pro žalobce citelná, ale její dopad lze zmírnit prostřednictvím její úhrady ve splátkách.
62. Na základě těchto skutečností soud konstatuje, že stanovení pokuty v projednávaném případě vychází zcela správně z právní úpravy obsažené v § 36 a násl. přestupkového zákona. Zohledňuje tak povahu a závažnost přestupku, přihlíží k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, k povaze žalobcovy činnosti coby podnikatele, ale přihlíží i k žalobcovým majetkovým poměrům. Lze konstatovat, že rozhodnutí o uložení pokuty vychází ze zohlednění všech relevantních zákonných kritérií (ostatně ani žalobce sám netvrdí, že by některé kritérium bylo opomenuto; k problematice majetkových poměrů však ještě viz níže). Úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a odpovídají zásadám logiky. Soud pak nezjistil ani vybočení z mezí správního uvážení, tím méně jeho zneužití. Soud ani neshledal, že by uložená pokuta byla likvidační.
63. V souvislosti s tvrzeným likvidačním charakterem uložené pokuty soud uvádí, že sám žalobce se správními orgány, pokud jde o zjišťování jeho majetkových poměrů, fakticky nespolupracoval. Zpřístupnil jim totiž jen údaje ze svého daňového přiznání za rok 2018. Přitom usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 6. 12. 2021, č. j. ČOI 152065/21, byl výslovně vyzván k tomu, aby poskytl a doložil základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech dokládajících jeho současnou ekonomickou situaci. Tuto výzvu žalobce zcela oslyšel a nechal ji bez jakékoli reakce, ač mu ve spolupráci nic nebránilo. V podstatě totéž pak žalobce učinil i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž sice namítal, že uložená pokuta má likvidační charakter, ale své poměry, na které obecně odkazoval, nevylicil ani prostřednictvím příslušných tvrzení, tím méně důkazních návrhů či jiných podkladů. Žalobce přitom byl již správním orgánem I. stupně upozorněn na to, že pokud nebude žalobce při zjišťování svých majetkových poměrů spolupracovat, bude muset správní orgán I. stupně vycházet pouze z veřejně dostupných údajů a z údajů obsažených ve správním spise (odůvodnění usnesení ze dne 6. 12. 2021), resp. s odkazem na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS), že možnosti správních orgánů zjistit majetkové poměry osoby obviněné z přestupku jsou značně omezené, protože záleží především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta neměla pro něj likvidační důsledky, a poskytne správnímu orgánu potřebné údaje (odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Přes toto dvojí poučení, jehož vážnost byla podstatně zesílena pokutou uloženou správním orgánem I. stupně, žalobce ani v odvolání žalovanému žádné údaje ohledně své majetkové situace

neposkytl, nepředložil žádné podklady a pouze se omezil na tvrzení, že uložená pokuta je pro něj likvidační.

64. I přesto žalovaný přistoupil ke snížení žalobci původně rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložené pokuty, a to mj. právě s ohledem na jeho vyživovací povinnost ke dvěma nezletilým dětem. Zohlednil tedy vše, co zohlednit mohl, tedy vše, co se za žalobcovy součinnosti vůbec dozvěděl. Je přitom s určitým podivem, že ke své žalobě již žalobce byl ochoten a schopen předložit nájemní smlouvu na byt v Chebu ze dne 28. 12. 2020, stejně jako pracovní smlouvu sjednanou s německým zaměstnavatelem ze dne 1. 11. 2021. Těmito listinami tedy žalobce disponoval již v průběhu správního řízení a jistě je mohl správním orgánům předložit, včetně výplatní pásky z jeho nového zaměstnání. Žalobce to však neučinil.
65. Soud při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pohledu není podle názoru soudu akceptovatelné vytýkat správním orgánům, že při svém rozhodování nepřihlédly k něčemu, co jim sám žalobce mohl a měl předložit, ale neučinil tak (dokonce přes dvojí poučení). Touto optikou je nutno uzavřít i s ohledem na shora citovanou judikaturu NSS, že bylo věci žalobce (notabene žalobce již ve správním řízení zastoupeného advokátem!), aby využil příležitost předkládat tvrzení a důkazy ohledně své majetkové situace, aby zabránil nebezpečí, že mu bude uložena nepřiměřená či až likvidační pokuta. Žalobce však přes poučení a přes odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na tuto svou procesní možnost (ale i povinnost, viz § 52 správního řádu) prakticky zcela rezignoval. Nelze proto dovodit, že žalobci byla uložena likvidační pokuta. Žalobci totiž byla uložena pokuta zcela odpovídající skutečností vyplývajícím z obsahu správního spisu, a to ve výši 18 % maximální zákonné výměry, tedy pokuta ještě ve spodní pětině zákonné sazby.
66. Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

Závěr a náklady řízení

67. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná. Proto ji výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná. Ta by měla právo i náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, s níž byla také procesně úspěšná. Jelikož je však žalovaná správním orgánem, který nemá zásadně na náhradu nákladů řízení právo, nepřesahují-li běžné náklady spojené s její úřední činností (což nyní není ten případ), rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. listopadu 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.